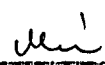

Alkotmánybíróság részére	ALKOTMÁNYBÍRÓSÁG		Ügyszám: IV/1458-1/2014	
	Ügyszám: IV/1458-2/2014			
Tisztelt Alkotmánybíróság!	Érkezett: 2014 OKT 18.		Kezelőiroda: 	
	Példány: 1			
	Melléklet: 4 db			

 – korábban csatolt meghatalmazással igazolt – jogi képviselőm útján az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés c) pontja, és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 26. § (1) bekezdése, valamint az Alaptörvény 24. cikk (2) bekezdés d) pontja és az Alkotmánybíróságról szóló 2011. évi CLI. törvény 27. §-a alapján a 2014. augusztus 6-án kelt, a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság útján előterjesztett **alkotmányjogi panaszt a következőkkel kívánom kiegészíteni.**

Álláspontunk szerint az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdésének „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” fordulata az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésébe, a XXVIII. cikk (4) bekezdésébe, valamint a XII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, állapítsa meg, hogy az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdésének „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” fordulata alaptörvény-ellenes és semmisítse meg ezt a jogszabályi rendelkezést.

Álláspontunk szerint a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.551/2013/13. számú ítélete az Alaptörvény B. cikk (1) bekezdésébe, a XXVIII. cikk (4) bekezdésébe, valamint a XII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, állapítsa meg a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.551/2013/13. számú ítélete alaptörvény ellenességét, és a döntést semmisítse meg.

Indokolás

I. Tényállás

A Nemzeti Adó- és Vámhivatal Szerencsejáték Felügyeleti Főosztálya (állami adóhatóság) 2012. augusztus 27-én hivatalból eljárást indított a weboldalon történő szerencsejáték közvetítői tevékenység engedély nélküli folytatása miatt.

Az állami adóhatóság 2012. szeptember 19-én kelt 37670/2/2012. iktatószámú végzésében a [REDACTED] domain név regisztrálását végző [REDACTED] Kft.-t a [REDACTED] weboldalra tartalmakat feltöltő személyről rendelkezésre álló adatok megküldésére szólította fel.

A [REDACTED] Kft. 2012. szeptember 24-én e-mailen akként nyilatkozott, [REDACTED] három.hu tulajdonosa a [REDACTED] Kft., adminisztrációs személy [REDACTED]

Az állami adóhatóság 2012. október 2-án kelt 37670/3/2012. iktatószámú végzésével a [REDACTED] Kft.-t a 2012. szeptember 1-30 közötti időszakban a [REDACTED] oldalon elérhető játékokra, ezen játékok menetére és a részvétel pontos feltételeire vonatkozó adatközlésre hívta fel.

[REDACTED] ügyvezető válaszelevelében tett nyilatkozata szerint a [REDACTED] Kft. a honlap tulajdonjogával nem rendelkezik, és ahhoz kapcsolódóan semmilyen bevételszerző tevékenységet nem végez. A társaság szerencsejátéknak minősülő játék értékesítésével, szervezésével, valamint közvetítésével nem foglalkozik, a honlapon elérhető tartalommal nem történik szerencsejátéknak minősülő tevékenység szolgáltatása. A honlap tulajdonosa részére a [REDACTED] Kft. programozást végez, illetve a honlapon a magyar sportot népszerűsítő cikkeket és egyéb írásokat szerkeszt és frissít.

2013. február kelt, 37670/6/2012. iktatószámú határozatában az állami adóhatóság engedély nélkül szervezett szerencsejátékban történő részvételre vonatkozó közvetítő tevékenység folytatása miatt 700.000,- Ft bírságot szabott ki a [REDACTED] Kft.-vel szemben.

A hatóság álláspontja szerint a [REDACTED] Kft. eljárta annak érdekében, megteremtette annak feltételeit, hogy a [REDACTED] honlapon keresztül a felhasználók az [REDACTED] weboldalakon szerencsejátékban vegyenek részt, így a hatóság álláspontja szerint a szerencsejátékban történő részvételre való közvetítés megvalósult. (határozat 7. o.)

Az 1991. évi XXXIV. törvény 7/A. § (2) bekezdése értelmében a határozat ellen fellebbezésnek nincs helye.

A közigazgatási határozat felülvizsgálata érdekében a [REDACTED] Kft. keresettel fordult a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bírósághoz.

A Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 2014. május 6-án kelt, 27.K.31.551/2013/13. számú ítéletével a keresetet elutasította.

A per során megállapítható volt, hogy a [REDACTED] Kft. nyilatkozatával szemben a [REDACTED] Kft. 2011. október óta nem tulajdonosa a [REDACTED] weboldalnak.

A bíróság a [REDACTED] Kft. szerencsejáték közvetítő tevékenységét három okból látta megállapíthatónak:

1. a Kft. tartalomszolgáltató (ítélet 4. o.)
2. szolgáltatja, karbantartja, fejleszti a [REDACTED] rendszert, a programkódokat elkészíti és feltölti a szerverekre (ítélet 5. o.)
3. az [REDACTED] tippligákban a [REDACTED] weboldalon keresztül regisztráló felhasználóknak 10 euro ajándékot nyújtott. (ítélet 5. o.)

II. Személyes érintettség

Mivel a közigazgatási eljárásban a [REDACTED] Kft.-t bírságolták meg, és a közigazgatási pernek a Kft. volt a felperese, a Kft. egyedi ügyben érintettsége kétséget kizáróan megállapítható.

III. Alaptörvény ellenes jogszabály

III.1. A jogbiztonság sérelme

III.1.1. Az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdése értelmében „*nem folytatható belföldön, külföldön vagy nemzetközi együttműködés keretében szervezett szerencsejátékban történő részvételre Magyarországon értékesítési, szervező, közvetítő tevékenység, ha a szerencsejáték szervezésére az állami adóhatóság nem adott engedélyt*”.

Az ügyben a jogkérdés az volt, hogy mi a szerencsejáték közvetítő tevékenység, és a [REDACTED] Kft. által végzett tevékenység annak minősül-e.

Tényszerűen megállapítható, hogy sem az 1991. évi XXXIV. törvény, sem a végrehajtására szolgáló rendeletek, sem más jogszabály nem határozza meg, hogy mi minősül szerencsejáték közvetítő tevékenységnek.

A jogszabályi definíció hiányát a 27.K.31.551/2013/5. tárgyalási jegyzőkönyvben az állami adóhatóság is elismerte, és úgy érvelt, hogy a közvetítés szó „*köznapi értelméből indult ki, és annak alapján minden olyan tevékenységet közvetítő tevékenységnek ítél, amely elősegíti azt, hogy a játékos és a szerencsejáték szervezője között a kapcsolat létrejöjjön*”.

Az Alaptörvény B) cikk (1) bekezdése értelmében „*Magyarország független, demokratikus jogállam.*”

A jogállamiság, ezen belül a jogbiztonság kérdésével az Alkotmánybíróság számos határozatában foglalkozott.

Az Alkotmánybíróság Magyarország Alaptörvényének negyedik módosítása (2013. március 25.) hatálybalépését követően, az Alaptörvény Záró és vegyes rendelkezések 5. pontjára tekintettel úgy foglalt állást, hogy „az újabb ügyekben vizsgálendő alkotmányjogi kérdések kapcsán felhasználhatja a korábbi határozataiban kidolgozott érveket, jogelveket és alkotmányossági összefüggéseket, ha az Alaptörvény adott szakaszának az Alkotmánnyal fennálló tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális egyezősége, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján a megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya, és szükségesnek mutatkozik azoknak a meghozandó döntése indokolásába történő beillesztése” {13/2013. (VI. 17.) AB határozat, Indokolás [32]}.

Az Alaptörvény jogbiztonságra vonatkozó B) cikk (1) bekezdésének és az Alkotmány 2. § (1) bekezdésének tartalmi egyezése, az Alaptörvény egészét illető kontextuális megfelelése, az Alaptörvény értelmezési szabályainak figyelembevétele és a konkrét ügy alapján álláspontunk

szerint a jogszabályok alkotmányosságára vonatkozó korábbi Alkotmánybírósági megállapítások alkalmazhatóságának nincs akadálya.

„Az Alkotmánybíróság már a 9/1992. (I. 30.) AB határozatában megállapította – és ma is irányadónak tekinti –, hogy a jogállam nélkülözhetetlen eleme a jogbiztonság. A jogbiztonság az államtól, és elsősorban a jogalkotótól azt követeli meg, hogy a jog egésze, egyes részterületei és szabályai világosak, egyértelműek, hatásukat tekintve kiszámíthatóak és a norma címzettjei számára is előre láthatóak legyenek. (ABH 1992, 59, 65.) A jogbiztonság egyik legfontosabb alapkövetelménye a jogszabályok kiszámíthatósága, a jog egésze, egyes részterületei és az egyes jogi normák, jogintézmények egyértelműsége. {38/2012. (XI. 14.) AB határozat, Indokolás [84]; 3047/2013. (II. 28.) AB határozat, Indokolás [13] és [16]; 3106/2013. (V. 17.) AB határozat, Indokolás [8]; 24/2013. (X. 14.) AB határozat, Indokolás [48]}.” (23/2014. (VII. 15.) AB határozat)

Az Alkotmánybíróság következetes gyakorlata szerint a normavilágosság a jogbiztonság alapvető eleme. Számos döntés részletezte, hogy ez a kritérium nemcsak a tilalmazott magatartás leírására, hanem a jogkövetkezmények alkalmazására is vonatkozik. (54/2004. (XII.13.) AB határozat)

A jogbiztonság és az alapjogok védelme ezért megköveteli mindazon rendelkezések részletes és differenciált szabályozását, amelyek valamely magatartáshoz szankciót kapcsolnak. Mindez nem teljesül akkor, ha a jogszabály megfogalmazása nem egyértelmű, többféle értelmezést tesz lehetővé, amelynek következtében a jogintézmény kiszámítható működése nem biztosítható.

Az Alkotmánybíróság számos határozatában elemezte a normavilágosság, a kodifikációs technikák és a jogszabály értelmezés összefüggéseit.

Ahogy azt az 534/E/2001. határozatában kifejtette, *„A jogszabály mindig általánosságban, elvontan szabályoz, az absztrakt norma konkrét jogesetre alkalmazása – és ezáltal tartalommal kitöltése – a jogalkalmazó feladata. A jogalkalmazás során általában szükséges az alkalmazandó norma értelmezése, melyhez segítséget nyújthat maga a jogszabály (az értelmező rendelkezései vagy az indokolása, amelyből kitűnhet a jogalkotó szándéka), a hosszabb időn keresztül kialakult-kialakított jogi (értelmezési) gyakorlat stb. A nem kellő pontossággal megfogalmazott jogszabály is alkalmazható, ha a megfogalmazás pontatlansága a jogalkalmazás során, a jogalkalmazói értelmezés által – a kialakult jogi hagyományt, joggyakorlatot, valamint a jogalkotó szándékát szem előtt tartva – orvosolható. Az Alkotmánybíróság gyakorlata alapján (lásd például a már hivatkozott 1263/B/1993. AB határozat) egy jogszabály vagy annak valamely rendelkezése csak akkor tekinthető az Alkotmány 2. § (1) bekezdésében meghatározott jogállamiság szerves részét képező jogbiztonság követelményébe ütközőnek, ha megfogalmazása olyannyira homályos, hogy jogalkalmazói értelmezéssel sem tölthető ki tartalommal, vagy határozatlansága lehetőséget ad a szubjektív jogalkalmazói döntésre, a különböző jogalkalmazók eltérő gyakorlatára, a jogegység hiányára”.*

A szerencsejáték szervezéssel kapcsolatban van ugyan néhány publikált eseti döntés (KGD 2013.44, KGD 2013.116, 12/2013. számú közigazgatási elvi határozat), ezek azonban az engedély nélküli szerencsejáték szervezéshez kapcsolódó reklámokkal és azzal a problémakörrel foglalkoznak, hogy mennyiben egyeztethető össze az uniós letelepedés és szolgáltatásnyújtás szabadságával az a rendelkezés, amely a szerencsejáték szervezését akkor

is a magyar hatóság engedélyéhez köti, ha a szerencsejáték szervezője a honossága szerinti állam engedélyével rendelkezik. Ebből következően **a publikált bírósági határozatokból sem vonható le következtetés, hogy miben áll a közvetítő tevékenység.**

III.1.2. 2014. szeptember 8-án kelt levelében T. Főtitkár Úr kifejtette, hogy „*a jogbiztonság önmagában nem alapjog, így a B) cikk (1) bekezdésének a sérelmére alkotmányjogi panaszt csak kivételes esetben – a visszaható hatályú jogalkotás és a felkészülési idő hiánya esetén – lehet alapítani*”.

E körben hivatkozik a 3268/2012. (X.4.) AB végzés, 3322/2012. (XI.12.) AB végzés, 3323/2012. (XI.12.) AB végzés, a 3324/2012. (XI.12.) AB végzés, valamint a 3325/2012. (XI.12.) AB végzés indokolására.

E végzésekben a T. Alkotmánybíróság azt állapította meg, hogy az indítványok nem tartoznak a fenti kivételi körbe, illetve, hogy az indítvány a jogbiztonság sérelmének megállapítását a rá nézve kedvezőtlen ítéleti döntés miatt kérte.

A jelen ügy a fent hivatkozott ügyekkel nem mutat hasonlóságot, mivel

- az indítványozó nem a bíróság ítélete elleni további jogorvoslatként, kvázi fellebbezésként terjesztette elő az indítványt,
- a jogbiztonság sérelme az Alaptörvényben konkrétan meghatározott alapjogok sérelmét eredményezte,
- az ügyben a visszaható hatályú jogalkotás is felmerül.

III.1.3. Az Alaptörvény Szabadság és felelősség fejezet I. cikk (3) bekezdése értelmében „*Az alapvető jogokra és kötelezettségekre vonatkozó szabályokat törvény állapítja meg*”.

A jogalkotásról szóló 2010. évi CXXX. törvény 2. § (1) bekezdése kifejezetten kimondja, hogy „*A jogszabálynak a címzettek számára egyértelműen értelmezhető szabályozási tartalommal kell rendelkeznie.*”

A törvény indokolása rámutat, hogy „*a törvény összefoglalja és törvényben rögzíti a jogalkotás legalapvetőbb tartalmi követelményeit: az egyértelmű értelmezhetőség követelményét, a visszaható hatály tilalmát, a felkészülési idő biztosításának szükségességét. Ezek a követelmények az Alkotmánybíróság értelmezésében az Alkotmányból eredő szabályok, amelyeket azonban a jogalkotási törvény tartalmilag megismételhet.*”

A Jat. 2. § (4) bekezdés c) pontja értelmében „*A jogszabályok megalkotásakor biztosítani kell, hogy a jogszabály megfeleljen a nemzetközi jogból és az európai uniós jogból eredő kötelezettségeknek.*”

Az Emberi Jogok Európai Bírósága több határozatában foglalkozott a jogbiztonság kérdésével.

Ezek közül kiemelést érdemel a Sunday Times-ügy,¹ ahol a Bíróság kifejtette, „*egy normát nem lehet jognak tekinteni addig, amíg olyan elégséges precizitással meg nem fogalmazzák,*

¹ SUNDAY TIMES v. THE UNITED KINGDOM (Application no. 6538/74)

amely lehetővé teszi, hogy az állampolgár ehhez tudja igazítani a magatartását: képes legyen előre látni – ha szükséges, megfelelő tanács segítségével, - a körülményekhez képest ésszerű mértékig azon következményeket, amelyekkel egy adott magatartás együtt járhat”.²

A Kokkinakis-ügyben³ a Bíróság ehhez a következőket fűzte hozzá: a normák akkor tekinthetők kellő precizitással megfogalmazottnak, „*ha az egyén a vonatkozó rendelkezés megfogalmazásából, és ha szükséges a bíróság értelmezésének segítségével – tudhatja, hogy milyen tevékenységek és mulasztások teszik őt felelőssé*”.⁴

Tekintettel arra, hogy a Római Egyezményt az 1993. évi XXXI. törvény kihirdette, Magyarországnak nemzetközi kötelezettségvállalásából fakadó kötelezettsége a Bíróság ítéleteiben megfogalmazottak belső jogban való biztosítása. A belső jog és a nemzetközi jog összhangjának biztosítására irányuló kötelezettséget az Alaptörvény Q) cikkének (2) bekezdése kifejezetten tartalmazza.

III.2. Az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésébe ütközés

III.2.1. Nullum crimen sine lege certa

Az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdése értelmében „senki sem nyilvánítható bűnösnek, és nem sújtható büntetéssel olyan cselekmény miatt, ami az elkövetés idején a magyar jog vagy - nemzetközi szerződés, illetve az Európai Unió jogi aktusa által meghatározott körben – más állam joga szerint nem volt bűncselekmény.”

Az Alaptörvény ezen cikke a nullum crimen sine lege elv megfogalmazása. Ezen elvnek a német alkotmánybírósági gyakorlat és büntető jogtudomány szerint négy összetevője van:

- pontos meghatározottság (nullum crimen sine lege certa),
- analógia tilalma (nullum crimen sine lege stricta),
- szokásjog alkalmazásának tilalma (nullum crimen sine lege scripta),
- visszaható hatály tilalma (nullum crimen sine lege praevia).

Ezeknek a rendelkezéseknek a jelentősége a következő.

A 2012. évi C. törvény (új Btk.) 360. §-a értelmében „*Aki*

a) tiltott szerencsejátékot rendszeresen szervez, vagy

b) tiltott szerencsejáték rendszeres szervezéséhez helyiséget bocsát rendelkezésre, büntett miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.”

² 49. In the Court's opinion, the following are two of the requirements that flow from the expression "prescribed by law". Firstly, the law must be adequately accessible: the citizen must be able to have an indication that is adequate in the circumstances of the legal rules applicable to a given case. Secondly, a norm cannot be regarded as a "law" unless it is formulated with sufficient precision to enable the citizen to regulate his conduct: he must be able - if need be with appropriate advice - to foresee, to a degree that is reasonable in the circumstances, the consequences which a given action may entail.

³ Kokkinakis v. Greece (Application no. 14.307/88)

⁴ 52. an offence must be clearly defined in law. This condition is satisfied where the individual can know from the wording of the relevant provision and, if need be, with the assistance of the courts' interpretation of it, what acts and omissions will make him liable.

A Kommentár szerint a tiltott szerencsejáték szervezésének jogi tárgya a szerencsejátékkal kapcsolatos igazgatási szabályok érvényesülése. A tényállás központi jelentőségű fogalma a tiltott szerencsejáték. Tiltott szerencsejáték: az 1991. évi XXXIV. törvény szerint engedélyköteles szerencsejáték, amelyet az állami adóhatóság engedélye nélkül szerveznek.⁵

A Tiltott szerencsejáték szervezése tehát keretdiszpozíció, amelyet az 1991. évi XXXIV. törvény tölt meg tartalommal. Különösen igaz ez abban a vonatkozásban, hogy mely tevékenységek minősülnek engedélykötelesnek. Abban az esetben ugyanis, ha valaki ilyen tevékenységet engedély nélkül szervez, az Tiltott szerencsejáték szervezésének, azaz bűncselekménynek minősül.

Amennyiben tehát az engedélyhez kötött tevékenység - „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység”- fogalma bizonytalan, a büntetőjogi felelősséget keletkeztető keretdiszpozíció sem értelmezhető.

Éppen a keretdiszpozíciókkal kapcsolatban mutatott rá az Alkotmánybíróság, hogy „*az Alkotmány 2. § (1) bekezdéséből azonban következik, hogy a büntetőjog által védett jogtárgy és a szankcionált magatartás a jogalkalmazó számára határozottan, világosan, körülhatároltan kiderüljön. A jogállamiságból eredő jogbiztonság érvényesülésének elengedhetetlen feltétele, hogy a bűncselekmény mindenki számára felismerhető legyen, ezért a világos, érthető és megfelelően értelmezhető normatartalom követelménye a büntetőjogi normák tekintetében különösen fontos. Ez a büntetőjognak a jogrendszerben elfoglalt helyéből következik*”. (1026/B/2000. AB határozat)

Annak alátámasztására, hogy a „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység”- fogalma és ennek büntetőjogi összefüggései körül, azaz, hogy ez a tevékenység Tiltott szerencsejáték szervezését megvalósítja-e, milyen nagyfokú bizonytalanság van, mellékelem a tárgyban a Legfőbb Ügyészséggel és az Igazságügyi Minisztériummal folytatott levelezést.

III.2.2. Nullum crimen sine lege praevia (visszaható hatályú jogalkotás)

Minden nemzetközi törvényszék, és a mértékadó alkotmánybíróságok (BverfG, Supreme Court) a nullum crimen sine lege elv keretében kezeli a visszaható hatályú jogalkotás problémáját, amely alkotmányellenesség megállapításához vezet.

Ezt támasztja alá az Európai Emberi Jogi Bíróságnak a Római Egyezmény 7. cikkével kapcsolatos judikatúrája, valamint az egyes jogok korlátozásával kapcsolatban a „prescribed by law” kitétel értelmezése.

Amennyiben a közigazgatási bíróságot és büntetőjogi felelősséget is megalapozható törvényi rendelkezés nem kellően pontosan meghatározott, az utólagos bírósági értelmezés visszaható hatályú jogalkotáshoz vezethet, mert olyan cselekményekért is felelőssé teheti az egyént, amelyekkel az adott személynek a cselekmény kifejtésekor nem kellett számolnia, azt előre nem láthatta.

⁵ Polt (szerk.): Új Btk. Kommentár 6. kötet, Nemzeti Közzolgálati és Tankönyv Kiadó, 2013, 193-194. o.

Mivel az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdésének „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” fordulata nem értelmezhető pontosan, és így az azon alapuló büntetőjogi rendelkezés (2012. évi C. törvény 360. §) pontos értelmezését sem teszi lehetővé, az Alaptörvény XXVIII. cikk (4) bekezdésébe ütközik.

III.3. Az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésébe ütközés (a vállalkozáshoz való jog sérelme)

Az Alaptörvény M) cikk (1) bekezdése kimondja, hogy „Magyarország gazdasága az értékteremtő munkán és a vállalkozás szabadságán alapszik.”

A XII. cikk (1) bekezdése szerint pedig „Mindenkinek joga van a munka és a foglalkozás szabad megválasztásához, valamint a vállalkozáshoz.”

Ahogy azt az Alkotmánybíróság korábbi határozataiban kifejtette, a vállalkozás joga valódi alapjog. Nem korlátozhatatlan, de annyit alkotmányos követelményként feltétlenül jelent, hogy az állam ne akadályozza meg, ne tegye lehetetlenné a vállalkozóvá válást. (54/1993. (X.13. AB határozat)

Az államnak joga van egyes tevékenységek végzését meghatározott vállalkozási formához, vagy engedélyhez kötni, amennyiben ez a szükségesség, arányosság feltételének megfelel.

A jelen esetben állami adóhatósági engedélyhez kötésről van szó, mivel az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdése értelmében „nem folytatható belföldön, külföldön vagy nemzetközi együttműködés keretében szervezett szerencsejátékban történő részvételre Magyarországon értékesítési, szervező, közvetítő tevékenység, ha a szerencsejáték szervezésére az állami adóhatóság nem adott engedélyt”.

Bizonytalan azonban, hogy mi minősül közvetítő tevékenységnek, azaz, milyen tevékenységekhez van szükség adóhatósági engedélyre.

Az 1991. évi XXXIV. törvény 12. § (3) bekezdés d) pontja értelmében a bírság „500 ezer forinttól 100 millió forintig terjedhet az 1. § (4)–(5) bekezdésébe, a 2. § (2) és (7) bekezdéseibe, a 26. § (3) bekezdésébe, 29/B. § (3) bekezdésébe, 29/C. § (1)–(7), (9) bekezdésébe és a 30. § (3) bekezdésébe ütköző tevékenység vagy mulasztás esetén.”

Mindez azt jelenti tehát, hogy az állami adóhatóság akár 100 millió Ft bírságot is kiszabhat, úgy hogy, semmilyen jogszabályi meghatározás vagy iránymutató bírósági gyakorlat, azaz objektív standard nincs arra, hogy pontosan mi minősül szerencsejáték közvetítő tevékenységnek.

Ennélfogva, nem kiszámítható és előrelátható a közigazgatási szankció alkalmazása.

Ehhez járul hozzá, hogy engedély hiányában a fent kifejtettek szerint a Tiltott szerencsejáték szervezése bűncselekmény is felmerülhet, mely esetben akár három évig tartó szabadságvesztés kiszabásával is számolni kell.

Tekintettel arra, hogy a „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” mibenléte nem meghatározott, és így a vállalkozók nem tudhatják, hogy tevékenységük mikor minősül engedélyköteles tevékenységnek, az engedély hiánya pedig akár 100 millió forintos

bírság kiszabásához és büntetőjogi felelősség megállapításához is vezethet, ennek a pontatlan törvényi szabályozásnak lehet olyan hatása, hogy a vállalkozó inkább semmilyen tevékenységet nem végez. Ez az ún. „chilling effect”.

Amennyiben pedig egy pontatlan törvényi szabályozás ilyen következménnyel járhat, az a vállalkozáshoz való jog szükségtelen és aránytalan korlátozását jelenti.

Álláspontunk szerint ezért az 1991. évi XXXIV. törvény 2. § (7) bekezdésének „szerencsejátékban történő részvételre közvetítő tevékenység” fordulata sérti a vállalkozáshoz való jogot, és az Alaptörvény XII. cikk (1) bekezdésébe ütközik.

IV.

Alaptörvény-ellenes bírói döntés

Azt, hogy a homályos jogszabályi megfogalmazás szubjektív jogalkalmazói döntésre vezethet, éppen a jelen ügy bizonyítja.

A bíróság a közvetítő tevékenység megalapozásaként úgy hivatkozott tartalomszolgáltatásra, hogy valójában sem a tartalomszolgáltatás fogalmát, sem a [REDACTED] Kft. által végzett tartalomszolgáltatást nem határozta meg.

A bíróság arra is hivatkozott, hogy „*a felperes által fejlesztett és karbantartott [REDACTED] program és annak szükség szerinti továbbfejlesztése nélkül a [REDACTED] weboldalon szerencsejáték közvetítésére nem kerülhetett volna sor, vagyis a felperes a tevékenységével nélkülözhetetlen szerepet játszik a honlap működtetésében, mely a szerencsejáték közvetítői tevékenység megvalósulását megállapíthatóvá teszi*”. (5. o.)

A bíróság valójában egy végtelenül leegyszerűsített okozatossági elméletet használt, az ún. *conditio sine qua non* elméletet. Ennek az elméletnek azonban az a hibája, hogy a végtelenbe vezet vissza az okozati láncot. Hiszen az érvelés valójában az, hogy felperes azért közvetítő, mert a felperesi tevékenység nélkül nem kerülhet sor szerencsejáték közvetítésre. Ha azonban ezt az érvelést továbbviszem, akkor közvetítő a számítógép vagy az internet feltalálója is, stb.

Hasonlatos ez az érvelés ahhoz, mintha a lőfegyverrel elkövetett emberölés esetében a lőfegyver feltalálóját, vagy a fegyverbolt eladóját is felelősségre vonnák.

A bírósági ítéletben elmosódott az is, hogy ki a szerencsejáték közvetítő: a [REDACTED] Kft., vagy a honlap tulajdonosa, és utóbbi esetben a [REDACTED] Kft. a „közvetítő közvetítője is közvetítő” elv mentén bírságható?

Végül, az sem hagyható figyelmen kívül, hogy más programot is igénybe vehetne a honlap tulajdonosa, a [REDACTED] Kft.-től függetlenül, hogy mire használja a programot a megrendelő, a megrendelő aktiválja a kódot, a felhasználók az Unibet, Betfair, stb. oldalakra más módon is regisztrálhattak, így viszont távolról sem igaz, hogy nélkülözhetetlen szerepet játszik a honlap működtetésében a [REDACTED] Kft.

Mindebből viszont az következik, hogy parttalaná válik a szerencsejáték közvetítő tevékenység fogalma, és olyan jogilag semleges tevékenységekre is kiterjeszti a bíróság, mint a szoftverfejlesztés, karbantartás.

V.

A további jogorvoslat kizártsága

A Polgári Perrendtartás 340/A. § (2) bekezdése értelmében „*Nincs helye felülvizsgálatnak*
a) az adóhatóságnál fennálló, továbbá az adók módjára behajtható köztartozásnak minősülő
fizetési kötelezettséget megállapító,

b) a bírságot kiszabó és

c) a kisajátítási

ügyekben, ha a közigazgatási hatósági ügyben vagy a bírságot kiszabó határozatban
megállapított fizetési kötelezettség, illetőleg kártalanítási összeg az egymillió forintot nem
haladja meg.”

Mivel a NAV 700.000,- Ft bírságot szabott ki, a jelen ügyben felülvizsgálati kérelem benyújtására nincs jogszabályi lehetőség.

Tekintettel arra, hogy a Fővárosi Közigazgatási és Munkaügyi Bíróság 27.K.31.551/2013/13. számú ítéletét 2014. június 12-én kézbesítették a [REDACTED] t Kft. képviseletét ellátó [REDACTED] [REDACTED] Ügyvédi Iroda részére, a 60 napos határidő megtartottnak minősül.

Kérem a T. Alkotmánybíróságot, hogy fogadja be az alkotmányjogi panaszt, és az indítványnak megfelelően döntsön.

Budapest, 2014. október 15.

Tisztelettel:

